

РЕШЕНИЕ

№ 1008

гр. София, 19.02.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 29.01.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2698** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. А, ет. 6, ап. 18, чрез И. М. К., в качеството на управител, срещу Ревизионен акт №Р-22000115009398-091-001/14.07.2016 г., издаден от С. Т. К. - орган, възложил ревизията и В. И. К. - ръководител на ревизията, който е потвърден с решение № 2146/08.12.2016 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място].

С РА са установени допълнителни задължения за: вноски за държавно обществено осигуряване /ДОО/ за осигурители, в размер на 8 841,08 лв., ведно с лихви за забава в размер на 3 291,42 лв.; вноски за здравно осигуряване /ЗО/ за осигурители, в размер на 3 917,02 лв., ведно с лихви за забава, в размер на 1 278,26 лв.; вноски за универсален пенсионен фонд /УПФ/ за осигурители, в размер на 2 448,14 лв., ведно с лихви за забава в размер на 921,28 лв.

В жалбата се иска отмяна на ревизионния акт, като неправилен, необоснован, незаконосъобразен, постановен в нарушение на установените правила и несъответстващ с целта на закона. Счита, че упражняването на трудова дейност е основание за задължително осигуряване в качеството му на управител на търговско дружество на едно лице не е самостоятелно основание за осигуряването му по чл. 4, ал. 1, т. 7 КСО, ако лицето не осъществява трудови функции. Искането до съда е за отмяна на РА.

В съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. Б., която моли жалбата да бъде уважена и претендира присъждане на направените по делото разноски в полза на оспорващия.

Ответникът – директор на дирекция ”ОДОП” – [населено място], чрез процесуалния представител юрк. К., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на разноските по делото.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22000115009398-020-001 от 13.11.2015г., връчена на 07.12.2015 г. по електронен път, изменена със Заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ №Р-22000115009398-020-002 от 01.03.2016г., издадени от С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма]. - вноски за ДОО за осигурители по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ за периодите от 07.08.2010 г. до 31.10.2015 г.;

- вноски за УПФ по КСО за периодите от 07.08.2010 г. до 31.10.2015 г.;

- вноски за здравно осигуряване за осигурители по Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ за периодите от 07.08.2010 г. до 31.10.2015 г.;

- вноски за професионален пенсионен фонд за периодите от 07.08.2010 г. до 31.10.2015 г.;

- данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения по Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за периодите от 07.08.2010 г. до 31.10.2015 г.

Издателят на ЗВР е оправомощен със заповед № РД – 01 – 1332#1/12.10.2015 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22000115009398-092-001 от 08.06.2016 г., връчен на ревизираното лице на 09.08.2016 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, не е постъпило писмено възражение срещу констатациите, отразени в РД.

Ревизията е приключила с издаването на оспорения РА № Р-22000115009398-091-001 от 14.07.2016г., издаден от С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и В. И. К., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

С издадения РА допълнително са установени за внасяне допълнителни задължения за: вноски за ДОО за осигурители, в размер на 8 841,08 лв., ведно с лихви за забава в размер на 3 291,42 лв.; вноски за ЗО за осигурители, в размер на 3 917,02 лв., ведно с лихви за забава, в размер на 1 278,26 лв.; вноски за УПФ за осигурители, в размер на 2 448,14 лв., ведно с лихви за забава в размер на 921,28 лв. предмет на оспорване в настоящото производство.

Жалбата е подадена срещу годин за обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните

разпоредби по издаването му. Обжалваният ревизионен акт, в частта му, с която е потвърден при условията на чл. 156, ал. 6 от ДОПК от решаващия орган е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК (И.. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията.

По делото са приети писмените доказателства, представени с административната преписка.

Процесният ревизионен акт е издаден от органът, възложил ревизията С. Т. К. и ръководителя на ревизията В. К. т.е. от лица, разполагащи с материална компетентност по чл.119, ал.2 ДОПК.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт.

Установено е, че основната дейност на дружеството през ревизирия период е товарен автомобилен транспорт с код по Национална квалификация на икономическите дейности /Н./ 4941. Дружеството притежава лиценз за международен автомобилен превоз на товари за чужда сметка № 7372/17.08.2011 г., валиден до 16.08.2016 г.

С цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на задълженото лице в хода на ревизията са предприети следните процесуални действия: на основание чл. 45, ал. 2 от ДОПК са извършени насрещни проверки на други задължени лица - доставчици на жалбоподателя; на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № Р-22000115009398-040-001 от 16.02.2016 г. В отговор на връченото ИПДПОЗЛ са представени документи. Извършен е преглед на оборотни ведомости, главни книги, трудови договори, банкови документи, счетоводни регистри на сметки: 604, 605, 421, 454, отчет за приходите и разходите и баланс за ревизирия период.

[фирма] е вписано в Търговския регистър /ТР/ на 08.07.2010 г. със съдружници: И. М. К., ЕГН [ЕГН], А. И. К., ЕГН [ЕГН] и М. И. К., ЕГН [ЕГН]. С договор за управление от 08.07.2010 г. на И. М. К. е възложено управлението на дружеството. Той е декларирал начало на дейността си на самоосигуряващо се лице от 01.08.2010 г. с Декларация за регистрация вх.№ 010431001648616/26.08.2010 г. От 01.10.2011 г. е прекъснал дейността си като самоосигуряващо се лице с подаване на декларация за регистрация вх. № 010431100168327/05.10.2011 г. От 28.09.2011 г. е осигуряван в дружеството по сключен трудов договор №2/28.09.2011 г. на длъжност - шофьор на товарен автомобил - международни превози, код по Национална квалификация на професиите и длъжностите /НКПД/ 83322006, при условията на втора категория труд. Подавани са декларации образец №1 с вид осигурен 01 - за работници или служители, осигурявани по чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО при един работодател, включително и членове на кооперации, работещи по трудово правоотношение в кооперацията, без обхванатите от следващите кодове.

В хода на ревизията било установено, че лицето И. М. К. е избран за управител на [фирма] с договор за управление от 08.07.2010 г., с който приема да управлява и представлява дружеството. Определено е месечно възнаграждение за получаване, брутна сума в размер на 780,00 лв.

Ревизиращите са приели, че в случая И. М. К., в качеството си на управител, попада в

кръга на задължително осигурените лица по реда на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО.

Констатирано е, че за периодите от 08.07.2010 г. до 31.10.2015 г. няма подавани данни с декларация образец №1 с вид осигурен - 10 за управителите на търговските дружества. А подадените декларации образец №6 за ревизираните периоди са некоректни, тъй като в същите не са включени дължимите осигурителни вноски за ДОО, ДЗПО - УПФ и ЗОВ върху определеното месечно възнаграждение по договора за управление, в размер на 780,00 лв. за управителя И. М. К..

От приложен Протокол за извършена проверка изх. №1029-01-1307/16.09.2015 г. на Териториално поделение на Националния осигурителен институт /ГД на НОИ/ - Б., било установено, че от 01.10.2011 г. И. М. К. прекратява осигуряването си като самоосигуряващо се лице и не е осигуряван, на основание чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО от [фирма] по договор за управление и контрол. Указано е да се извърши проверка на основанието за осигуряването на И. М. К. за периода след 30.09.2011 г. до момента.

Във връзка с изложеното ревизиращите са приели, че за жалбоподателя се пораждат осигурителни задължения, на основание чл. 7, ал. 1, ал. 2 и ал. 3, във връзка с чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО и чл. 6, ал. 3 от КСО.

Органите по приходите са приели, че И. М. К., в качеството на управител на търговско дружество е лице, което подлежи на задължително осигуряване, съгласно чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО.

Установено е, че в нарушение на чл. 7, ал. 1 от КСО, върху дължимото възнаграждение от 780,00 лв. не са начислявани и внасяни вноски за фонд ДОО.

За ревизираните периоди с РА са начислени задължения за ДОО общо в размер на 8 841,08 лв. На основание чл. 113, ал. 1 от КСО са начислени и лихви в размер на 3 291,42 лв.

На основание чл. 157, ал. 6 във връзка с чл. 158 от КСО са начислени осигурителни вноски за ДЗПО за УПФ. Общо за ревизираните периоди са начислени вноски за ДЗПО за УПФ в размер на 2 448,14 лв. На основание чл. 113, ал. 1 от КСО са начислени и лихви в размер на 921,28 лв.

На основание чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЗО са начислени и задължения за вноски за здравно осигуряване за Националната здравноосигурителна каса. Общо за ревизираните периоди са начислени вноски за здравно осигуряване по ЗЗО в размер на 3 917,02 лв. На основание чл. 113, ал. 1 от КСО са начислени и лихви в размер на 1 278,26 лв. Така посочените задължения за предмет на настоящото производство.

Жалбоподателят не излага конкретни доводи за незаконосъобразност на РА в частта, с която са определени като дължими посочените задължения за осигурителни вноски, нито се твърди, че същите са внесени (платени) от дружеството. Въпреки изрично дадените на страната конкретни указания за необходимостта от представяне на доказателства за плащане, респ. за недължимост на гореописаните задължения, такива в хода на съдебното производство не са ангажирани. Не са оспорени и опровергаван по пътя на насрещното доказване констатираните от ревизиращите органи обстоятелства, съответно размера на установените задължения.

Осъществяваната дейност по управление на дружеството правилно е определена, от органите по приходите, като основание за задължително осигуряване на основание чл. 4, ал.1, т. 7 от КСО. Легалната дефиниция на §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО „Осигурено лице” е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Според разпоредбата на чл.10 от КСО, осигуряването възниква

от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Чл.4, ал.1, т.7 от КСО включва към задължително осигурените за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс и изпълнителите по договори за управление и контрол на търговски дружества.

Отношенията между дружеството и управителя се уреждат с договор за възлагане на управлението, който се сключва в писмена форма от името на дружеството чрез лице, оправомощено от общото събрание на съдружниците или от едноличния собственик (чл. 141, ал. 7 от ТЗ).

При сключен договор за възлагане на управлението на търговското дружество, осигуряването на управителя се провежда по реда на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, определен за изпълнителите по договори за управление и контрол на търговски дружества. Осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване за тези лица са в размерите за фонд „Пенсии”, фонд „Общо заболяване и майчинство”, фонд „Трудова злополука и професионална болест” и фонд „Безработица” и се разпределят между осигурителя (дружеството) и осигуреното лице (управителя) в съотношението по чл. 6, ал. 3 от КСО. Осигурителният доход включва всички възнаграждения, включително начислените и неизплатени или неначислените и други доходи от трудова дейност, но върху не по-малко от минималния осигурителен доход по основни икономически дейности и квалификационни групи професии съгласно Приложение № 1 към Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ЗБДОО) за съответната година и върху не повече от максималния месечен размер на осигурителния доход (чл. 6, ал. 3 от КСО).

Според чл. 4, ал. 1, т. 7 КСО - задължително осигурени за всички осигурени социални рискове по този кодекс са изпълнителите по договори за управление и контрол на търговски дружества, едноличните търговци, неперсонифицираните дружества, както и синдиците и ликвидаторите. Точка 7 се намира в ал. 1, а останалите точки на тази ал. 1 визират работници и служители, които упражняват трудова дейност под формата на наемен труд, независимо дали по трудово, по облигационно или по служебно правоотношение и независимо дали въз основа на трудов или граждански договор, на избор или на назначаване. Поради това като задължително осигурени лица по чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО са третираны лицата, които не са съдружници в търговското дружество и имат сключен договор за управление, независимо дали този договор е трудов или е граждански (мандатен). Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ТЗ във вр. с чл. 23 от ТЗ, управител е физическо лице, упълномощено и натоварено от юридическото лице да управлява предприятието му срещу възнаграждение.

От приложените в преписката доказателства се установява, че Е. М. е била неправилно осигурявана по реда на чл. 4, ал.3, т.1-4 от КСО. Видно от коментирания по горе договор за управление К. е договорирали изпълнение на дейност по управление срещу месечно възнаграждение в размер на 780 лв. Твърдяното неполучаване на възнаграждение (за определен период) в случая е без значение, тъй като съгласно чл. 6 от КСО осигурителните вноски се дължат, вкл. и върху неначислени месечни възнаграждения.

От друга страна обстоятелството, че управителят И. К. е пътувал продължително, не е пречка да извършва дейността по управлението на дружеството, като управител.

Редът за внасяне на осигурителните вноски за ДОО е определен с разпоредбата на чл.

7 от КСО. Съгласно чл. 7, ал. 1 и ал. 2 от КСО, осигурителните вноски за ДОО, които са за сметка на осигурителите, се внасят едновременно с изплащането на дължимото възнаграждение или на част от него, а осигурителните вноски за сметка на осигурените лица по чл. 4, ал. 1 от КСО се внасят при изплащане на дължимото възнаграждение. С ал. 3 на чл. 7 от КСО, в сила от 01.01.2007 г., в случаите, в които възнагражденията са начислени, но не са изплатени, осигурителят внася осигурителните вноски за своя сметка и тези за сметка на осигурените лица до края на месеца, през който е извършено начисляването. От началото на 2007 г., осигурителните вноски за ЗО, ДЗПО и вноските за фонд ГВРС се превеждат едновременно с осигурителните вноски за държавно обществено осигуряване по силата на съответните нормативни актове, т.е. налице е задължение за внасяне на вноските в случаите, в които възнагражденията на осигурените лица са начислени, без да са действително изплатени.

На основание чл. 5, ал. 4 от КСО работодателите/осигурителите периодично представят данни поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване както и за сумите за дължимите осигурителни вноски за ДОО, ДЗПО и данък по ЗДДФЛ по ред определен с Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г.

Декларацията обр. № 1 „Данни за осигуреното лице” се подава в компетентната ТД на НАП от работодатели, осигурители и техните клонове и подразделения - за всеки календарен месец не по-късно от деня, следващ деня на възникване на последното задължение за внасяне на вноските за този месец, освен при изплащане на аванс, който не е единствено плащане за месеца, а декларация обр. № 6 „Данни за дължими вноски и данък по чл.42 от ЗДДФЛ” се подава не по-късно от последния работен ден на календарния месец, през който са били дължими осигурителните вноски, вноските за фонд ГВРС и данъкът по чл. 42 от ЗДДФЛ.

Правилно са определени и дължимите вноски, съгласно изискванията на чл. 40, ал.1, т. 1 от ЗЗО - за лицата по чл. 4, ал. 1 и 2 от Кодекса за социално осигуряване вноската се внася от работодателя или ведомството и се разпределя между работодателя или ведомството и осигурения в съотношение. Съгласно договор за управление от 08.07.2010 г., обявен в ТР, И. К. е бил посочен като управител на дружеството, с определена брутна сума за получаване в размер на 780 лв. и попада в кръга на задължително осигурените по реда на чл. 4, ал.1, т. 7 лица.

Следва да се посочи, че процесните задължения за осигурителни вноски са определени въз основа на представените от дружеството документи в хода на ревизията – разплащателни ведомости, рекапитулации и ведомости за изплатени заплати по трудово правоотношение, трудови договори, декларации образец 1 и 6, справки за начислените и изплатени трудови възнаграждения и дължимите и внесени осигурителни вноски и др. С оглед тези доказателства и горесцитираните приложими правни норми, настоящият съдебен състав приема, че РА, в частта на определени задължения за осигурителни вноски е законосъобразен, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото и при направеното искане за това на ответника се

следва юрисконсултско възнаграждение съобразно чл. 161 от ДОПК, което се определя от съда на 986,18 лв. (деветстотин осемдесет и шест лева и 18 ст.) съгласно чл.8, ал.1 т.4 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (изм. и доп., бр. 28 от 28.03.2014 г.)

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, III отделение, VII състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. А, ет. 6, ап. 18, чрез И. М. К., в качеството на управител, срещу Ревизионен акт № Р-22000115009398-091-001/14.07.2016 г., издаден от С. Т. К. - орган, възложил ревизията и В. И. К. - ръководител на ревизията, който е потвърден с решение № 2146/08.12.2016 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място] при НАП, юрисконсултско възнаграждение в размер на 986,18 лв. (деветстотин осемдесет и шест лева и 18 ст.).

Решението може да бъде обжалвано, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му, с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: